

Muhammeds svärd

Påve Benedict XVI i George W. Bush 's tjänst

Av: Uri Avner

(Uri Avnery är en Israelisk författare och aktivist, Han är ledaren för den Israeliska fredsrörelsen "Gush Shalom": <http://zope.gush-shalom.org/home/en>)

Översättare: En syster i Islam.

Översatt från: <http://www.informationclearinghouse.info/article15089.htm>

Sen de dagar då Romerska kejsare kastade de Kristna till lejonen, har relationerna mellan kejsarna och Kyrkans ledare genomgått många förändringar.

Konstantin den Store, som blev kejsare år 306 – för exakt 1700 år sedan- uppmuntrade praktiserandet av Kristendom i sitt kejsardöme, vilket inkluderade Palestina. Århundraden senare, splittrades kyrkan upp i en Östlig (Ortodox) och en Västlig (Katolik) del. I Väst, krävde Roms Biskop, som skaffade sig titeln Påve, att kejsaren skulle acceptera hans överhöghet.

Kampen mellan kejsarna och påvarna spelade en central roll i Europeisk historia och splittrade folken. Kampen genomgick upp- och nedgångar. Vissa kejsare avskedade eller utvisade påven, vissa påvar avskedade eller bannlyste kejsaren. En av kejsarna, Henry IV, "gick till Canossa", och stod i tre dagar barfota i snön framför Påvens slott, tills Påven nedlät sig till att annullera hans bannlysning.

Men det fanns tider då kejsare och påvar levde i fred med varandra. Vi bevittnar en sådan period idag. Mellan den nuvarande Påven, Benedict XVI, och den nuvarande kejsaren, George Bush II, existerar det en fridfull harmoni. Förra veckans tal från Påven, vilket väckte till liv en världsvid storm, gick väl ihop med Bushs korståg mot "Islamofascismen", i kontexten av "civilisationernas krig".

I sin lektion vid Tysklands universitet, beskrev den 265e Påven vad han betraktar som en stor skillnad mellan Kristendomen och Islam: medan Kristendomen är baserad på förnuftet, förnekar Islam det. Medan Kristendomen ser logiken i Guds handlingar, förnekar Muslimer att det finns en sådan logik i Allahs handlingar.

Som Judisk ateist, är det inte min avsikt att ge mig in i denna debatts strid. Det är helt bortom min ödmjuka förmåga att förstå Påvens logik. Men jag kan inte overse med ett ställe, som rör även mig, som en Israel boendes nära frontlinjen av detta "civilisationernas krig".

För att bevisa bristen på förnuft i Islam, hävdar Påven att Profeten Muhammed beordrade sina följeslagare att sprida sin religion med svärdet. Enligt Påven, är det oförnuftigt, eftersom tron föds av själen, inte av kroppen. Hur kan svärdet påverka själen?

För att försvara sin sak, citerade Påven –av alla människor - en Bysantinsk kejsare, som – förstas- tillhörde, den konkurrerande Öst-Kyrkan. I slutet av 1400-talet, berättade Kejsare

Manuel II Palaeologus om en debatt som han hade – eller som han sade - (om det verkligen ägde rum är betvivlat) – med en icke-namngiven Persisk Muslimsk lärd. I argumentens hetta, utslungade kejsaren (enligt honom själv) följande ord mot sin motståndare:

”Visa mig bara vad Muhammed kom med som var nytt, och där kommer du att finna saker som endast är onda och omänskliga, såsom hans order att med svärdet sprida den tro han förespråkade.”

Från dessa ord föds tre frågor: (a) Varför sade Kejsaren dem? (b) Är de sanna? (c) Varför citerade Påven dem?

När Manuel II skrev sin skrift, var han ledaren över ett döende imperium. Han åtog sig makten år 1391, när endast ett fåtal provinser av det en gång så lysande imperiet återstod. Även dessa var redan under Turkiskt hot.

Vid den tiden, hade de Ottomanska Turkarna nått Danubes stränder. De hade erövrat Bulgarien och norra Grekland, och hade två gånger bekämpat hjälptrupper skickade av Europa för att rädda det Östliga Imperiet. Den 29e Maj 1453, endast ett fåtal år efter Manuela död, föll hans huvudstad, Konstantinopel (nuvarande Istanbul) i Turkarnas händer, och satte därmed slut på ett Imperium som hade varat i mer än tusen år.

Under sin regeringsperiod, gjorde Manuel rundor till Europas huvudstäder i ett försök att värva stöd. Han lovade att återförening kyrkan. Det råder inget tvivel om att han skrev sin religiösa skrift för att uppegga de Kristna länderna mot Turkarna och övertyga dem att starta ett nytt korståg. Målet var praktiskt, teologin tjänade politiken.

I samma bemärkelse, tjänar citatet precis den nuvarande kejsarens, George Bush II's syften.

Även han vill förena den Kristna världen mot den huvudsakliga Muslimska ”Onskans axelmakter”. För övrigt; Turkarna knackar åter en gång på Europas dörrar, denna gång fredligt. Det är välkänt att Påven stöder krafterna som är emot Turkiets inträde i den Europeiska Unionen.

Finns det någon sanning i Manuela argument?

Påven själv slängde in ett ord av försiktighet. Som en seriös och välkänd teolog, kunde han inte bekosta att falsifiera skriven text. Därför, erkände han att Koranen specifikt förbjuder spridandet av tron med våld. Han citerade den andra Suran, Vers 256 (Märkligt felbar, för en påve, nämnde han Vers 257) som säger: ”Tvång skall inte förekomma i trosfrågor”

Hur kan någon ignorera en sådan otvetydig utsaga? Påven argumenterar helt enkelt att detta påbud fastslogs av Profeten när han var i början av sin karriär, fortfarande svag och maktlös, men senare beordrade han användandet av svärdet i trons tjänst. En sådan beordring existerar inte i Koranen. Sant är, att Muhammed kallade för användandet av svärdet i hans krig mot fiendestammar –Kristna, Judiska och andra – i Arabien, när han byggde sin stat. Men det var en politisk akt, inte en religiös; i grunden en kamp för mark, inte för spridandet av tron.

Jesus sa: ”Du kommer att känna igen dem på deras frukter”. Islams behandling av andra religioner måste bedömas med ett enkelt test: hur betedde sig Muslimska härskare i de mer än tusen år, då de hade makten att ”sprida tron med svärdet”?

Tja, de gjorde inte det.

I många sekler, styrde Muslimerna över Grekland. Blev Grekerna muslimer? Försökte någon ens att Islamisera dem? I själva verket, Kristna Greker hade de högsta positionerna i den ottomanska administrationen. Bulgarna, Serberna, Rumänerna, Ungarna och andra Europeiska nationer levde vid ett eller annat tillfälle under Ottomanskt styre och höll fast vid sin Kristna tro. Ingen tvingade dem att bli Muslimer och alla av dem förblev hängivna Kristna.

Sant är, att Albanerna konverterade till Islam, så även Bosnierna. Men ingen talar för att detta skedde med tvång. De accepterade Islam för att bli regeringens favoriter och njuta av frukterna därav.

År 1099, erövrade korsfararna Jerusalem och massakrerade dess Muslimska och Judiska invånare utan undantag, i den ädelmodige Jesus namn. Vid den tiden, 400 år efter Muslimernas ockupation av Palestina, var de Kristna fortfarande i majoritet i landet. Genom hela denna långa period, gjordes inga ansträngningar att påtvinga dem Islam. Endast efter utdrivandet av Korsfararna från landet, började majoriteten av invånarna ta till sig det Arabiska språket och den Muslimska tron – och det var förfäderna till de flesta av dagens Palestinier.

Det finns inget bevis för något som helst försök att påtvinga Judarna Islam. Som välkänt är, upplevde Spaniens Judar under Muslimernas styre en blomstring, vars like Judarna inte har upplevt någon annan stans, nästan fram tills vår tid. Poeter likt Yehuda Halevy skrev på Arabiska, såsom även den store Maimonides. I det Muslimska Spanien, var Judarna ministrar, poeter, vetenskapsmän. I Muslimska Toledo, arbetade Kristna, Judiska och Muslimska lärda tillsammans för att översätta urgamla Grekiska filosofiska och vetenskapliga texter. Det var, sannerligen, Guldåldern. Hur hade det varit möjligt om Profeten föreskrivit ”spridandet av tron med svärdet”?

Vad som hände därefter är än mer talande. När Katolikerna återerövrade Spanien från Muslimerna, upprättade de ett välde av religiös terror. Inför Judarna och Muslimerna presenterades ett grymt val: att bli Kristna, att bli massakrerade eller att lämna landet. Och var skulle de hundratusentals Judar, som vägrade överge sin tro fly? Nästan alla av dem mottogs med öppna armar i Muslimska länder. De Sephardi (”spanska”) Judarna bosatte sig över hela den Muslimska världen, från Marocco i väst till Iraq i öst, från Bulgarien (de en del av det Ottomanska Imperiet) i norr till Sudan i söder. Ingenstans blev de förföljda. De upplevde ingenting liknande Inkquisitionens tortyr, kättarbålens flammor, pogromerna, de hemska massutvisningarna som ägde rum i nästan alla Kristna länder, fram till Förintelsen.

Varför? Eftersom Islam uttryckligt förbjuder all form av förföljelse av ”bokens folk”. I det Islamiska samhället, fanns det en särskild plats reserverad för Judar och Kristna. De åtnjöt inte fullkomligt samma rättigheter, men nästan. De var tvungna att betala en särskild skatt, men var undantagna från militärtjänst – ett bortbyte som var ganska välkomnat för många Judar. Det har blivit sagt att Muslimska härskare såg med ogillande på varje försök att omvända Judar till Islam även när det gällde mild övertalning, eftersom det var förenat med förlusten av skatten.

Varje uppriktig Jude som känner till hans folks historia, kan inte annat än känna en djup känsla av tacksamhet till Islam, som har beskyddat Judarna i femtio generationer, medan den

Kristna världen förföljde Judarna och gjorde många försök att ”genom svärdet” få dem att överge sin tro.

Historien om ”spridandet av tron med svärdet” är en ond legend, en av de myter som växte upp i Europa under de stora krigen mot Muslimerna – återerövringen av Spanien av de kristna, Korstågen och tillbakadrivandet av Turkarna, som nästan erövrade Wien. Jag misstänker att den tyska påven också, uppriktigt tror på dessa fabler. Det betyder att ledaren för den Katolska kyrkan, som är en Kristen teolog i egen hög person, inte ansträngde sig att studera andra religioners historia.

Varför yttrade han dessa ord offentligt? Och varför nu?

Man kan inte undgå att betrakta dem mot bakgrund av det nya Korståg som förs av Bush och hans evangelist- supportrar, med sin slogan: ”Islamofascism” och det ”globala kriget mot terrorismen”- när ”terrorism” har blivit en synonym för Muslimer. Detta är för Bushs hantlangare, ett cyniskt försök att rättfärdiga dominansen av världens oljeresurser. Det är inte första gången i historien, som en religiös klädnad sprids för att täcka de ekonomiska intressenas nakenhet; inte för första gången, blir en rånares expedition ett korståg.

Påvens tal smälter in i detta försök. Vem kan förutsäga de ödesdigra konsekvenserna?

Uri Avnery är en Israelisk författare och aktivist, Han är ledaren för den Israeliska fredsrörelsen ”Gush Shalom”.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en>

Översatt från:

<http://www.informationclearinghouse.info/article15089.htm>